

Arrest

nr. 290 039 van 8 juni 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VAN WEYENBERGE
Stationsstraat 76
1930 ZAVENTEM**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 1 juli 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 7 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 mei 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN WEYENBERGE, die verschijnt voor verzoeker, en van attaché M. TYTGAT, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 7 juni 2020 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 7 juli 2020 om internationale bescherming. Op 7 juni 2022 beslist de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 9 juni 2022 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaanse Pashtoun, geboren (...)1992 te Meshwani en een soennitische moslim. U bent afkomstig en woonde uw gehele leven tot aan uw vertrek uit Afghanistan in Meshwani, district Tagab in de provincie Kapisa. U bent getrouwd met S. (...) en u heeft één zoon M. (...).

Volgens uw verklaringen zijn de neven van uw vader lid van de Taliban. Uw vader sprak niet met hen, omwille van een landconflict en was tegen de Taliban. U ging naar school tot de 7de graad in Qorghal, maar moest stoppen omwille van veiligheidsproblemen. Nadat u school was gestopt in de 7de graad, hielp u uw vader op het land en in de boomgaarden. Een jaar en vier maand voor uw vertrek, besliste uw vader om te investeren in een winkeltje dat hoorde bij de fitnessclub die in eigendom was van zijn vriend A. (...), gelegen in de bazaar van Tamir in Tagab. U werd in deze winkel tewerkgesteld waar u onder andere energiedranken verkocht aan de sporters en u werd door A. (...) betaald om de lidmaatschappen van de club te beheren. Ongeveer een maand voor uw vertrek, begonnen steeds meer mensen van de overheid naar uw club te komen en zich in te schrijven. Tien dagen voor uw vertrek uit Afghanistan werd u tegengehouden op uw weg naar de club door de neven van uw vader en werd u gevraagd om de jihad te doen met hen. Twee à drie dagen later werd u opnieuw tegengehouden, spraken ze u opnieuw aan, u weigerde en ze sloegen u in elkaar. 7 à 8 dagen nadat u werd geslagen was er een raid van de veiligheidsdiensten op het huis van uw neven, waarbij de moeder en broer van Talibancommandant H. (...) omkwamen. Uw vader ontving een dreigbrief van de Taliban waarin stond dat u een spion was en dat u verantwoordelijk was voor de raid. Toen u thuiskwam vertelde uw vader u over de brief en stuurde u onmiddellijk weg met een smokkelaar, die u naar een busstation bracht. U nam daar de bus tot Nimroz. U vertrok op 7 oktober 2019 uit Afghanistan, u reisde via Iran naar Turkije, naar Griekenland, Servië waar u 3 à 4 maanden bleef, via een onbekend land, dat later Oostenrijk bleek, reisde u naar België. U verbleef een maand in België vooraleer u een verzoek tot internationale bescherming indiende op 07/07/2020. 2.5 maand na uw vertrek uit Afghanistan vertrok uw broer B. (...) eveneens uit Afghanistan. De neven van uw vader zouden uw broer B. (...) onder druk gezet hebben om u aan hen uit te leveren. U ontmoette B. (...) in Turkije en jullie vertrokken samen naar Griekenland, waar u elkaar uit het oog verloor. Sindsdien heeft u geen nieuws over hem.

Ter staving van uw asielrelaas legt u voor: een taskara (o), 5 foto's (o), twee inschrijvingsdocumenten van S. (...) Gym (o), een visitekaartje van S. (...) Gym (o), een reclamefolder van S. (...) Gym (o), een brief van de Taliban (o) en een brief van de stamoudsten (o).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u vrees gedood te worden door de Taliban door hen werd beschuldigd van spionage. Echter slaagde u er niet in uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de zin van artikel 48/4, §2, a, b en c van de vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

Vooreerst kan er getwijfeld worden aan uw verklaring dat de neven van uw vader bij de Taliban waren. De neven van uw vader zouden zeer bekende Taliban zijn in de regio zijn (NPO, p. 11), gelinkt aan de schaduwgouverneur voor Kapisa Qari Belial (NPO, p. 12), iets wat publiek was geweten (NPO, p. 11) want zij rekruteerden in het dorp Meshwani (NPO, p. 13). Het verbaast dan ook dat uw schoonbroer S. S. (...) (DVZ Persoonsgegevens S. S. (...), vraag 18) waarmee u samen aankwam in België (Registratiefiche VIB S. S. (...), p. 2) van deze familieband geen enkele melding maakt, wat men zou kunnen verwachten, gezien hij in een naburig dorp woonde (NPO S. S. (...), p. 6) en u met zijn zus getrouwd bent (NPO, p. 50) en eveneens problemen verklaarde problemen te hebben met de Taliban. Ook uw schoonbroer W. A. (...), die Qari Barial vermeldt als Talibanleider (NPO, p. 10) en eveneens problemen had met de Taliban, maakt geen gewag van familieleden bij de Taliban (NPO W. A. (...), p. 19), ook al waren deze mensen al sinds lang bij de Taliban (NPO, p. 12 en p. 13). Deze vaststellingen doen twijfels rijzen over de familieband die u aanhaalt tussen u en de neven van uw vader.

Uw gedwongen en gewelddadige rekrutering zoals u deze beschreef (NPO, p. 31) kan niet overtuigen. Vooreerst rijst de vraag waarom de Taliban u überhaupt zou vertrouwen om hen te vervoegen. Ze hadden immers problemen met u omdat er overheidsmensen naar uw fitnessclub kwamen (NPO, p. 31). Bovendien leefden deze lokale Taliban al jaren in onmin met uw vader (NPO, p. 12) hun relatie was slecht (NPO, pp. 13-14) en bovendien was uw vader tegen de Taliban (NPO, p. 13). Ook u sprak nooit met de neven (NPO, p. 14) Niet alleen lijkt het dan ook weinig waarschijnlijk dat ze iemand met uw profiel zouden opnemen in hun ranken, ook kan het niet overtuigen dat ze dermate veel moeite zouden doen. Verder valt deze gedwongen rekrutering niet te rijmen met de context in uw dorp zoals u die schetste: in een regio volledig onder de controle van de Taliban (NPO, p. 43) met mullahs die pro-Taliban waren en voortdurend preekten in de madrassa (NPO, pp. 23-24) en de Taliban die alsmaar op de jongeren in het dorp inspraken om zich aan te sluiten (NPO, p. 13) en waarin ze ook goed slaagde, want een heel aantal liet zich volgens uw verklaringen overtuigen (NPO, p. 24). Uit achtergrondinformatie waarover het CGVS beschikt, blijkt verder dat de Taliban voor hun rekrutering beroep doet op familiale en clanloyaliteit, tribale banden en persoonlijke vriendschappen. Er wordt daarbij beroep gedaan op familiale en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals u uw rekrutering beschreef, slechts zelden voor. Hoewel er gevallen van gedwongen rekrutering bekend zijn, is er geen objectieve informatie te vinden dat dit een structureel systeem betreft maar eerder contextueel, wanneer er zich lokaal een plotse nood voordoet, en door de band heen in overleg met lokale vertegenwoordigers en beperkt in de tijd. Deze elementen vinden we in uw verklaringen niet terug. Daarnaast zoekt de Taliban vooral naar specifieke profielen met militaire ervaring, wat evenmin bij u het geval is. Ten slotte rijst de vraag waarom de Taliban niet al veel eerder u vroeg om hen te vervoegen (NPO, p. 48). Bovenstaande vaststellingen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag. In het licht van de voorgaande informatie, kan uw gedwongen rekrutering bij de Taliban dan ook niet overtuigen.

Ook aan uw problemen met de Taliban omwille van de vermeende spionage kan maar weinig geloof gehecht worden. Vooreerst kan u niet afdoende verklaren waarom de Taliban net u zou beschuldigen van spionage. U zegt tijdens het onderhoud zelf dat de Taliban geen bewijzen had dat u informatie zou hebben doorgegeven, dat het louter een vermoeden was omdat u weigerde u aan te sluiten bij hen (NPO, p. 39). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat er 120 tot 140 mensen lid waren van de club (Correcties op de notities), maar dat niemand anders van het dorp werd beschuldigd van spionage behalve u (NPO, p. 49), ondanks het feit dat er nog dorpelingen traiden in de club (NPO, p. 43). Nergens in uw verklaringen vinden we ook elementen dat de eigenaar van uw fitnessclub problemen ondervond met de Taliban. De beschuldiging van de Taliban lijkt dan ook erg vergezocht, wat afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw problemen.

Ten slotte kunnen ernstige kanttekeningen geplaatst worden bij uw verklaringen over de nasleep van de gebeurtenissen. Vooreerst is het zeer vreemd dat de Taliban het naliet u persoonlijk op te pakken en te ondervragen, maar een beroep deden op de mullah van uw dorp om u een brief te bezorgen om u te ontbieden op hun hoofdkwartier (NPO, pp. 38-39). Dat de Taliban op zo'n weinig doortastende manier zou te werk gaan terwijl ze u verdachten van spionage – waar de Taliban zoals uit de toegevoegde informatie blijkt zeer zwaar aan tillen – en de dood van twee van hun leden is niet aannemelijk. Toen u met deze weinig logische gang van zaken werd geconfronteerd, verklaarde u dat de neven geen persoonlijke vijandschap met u wilden, maar dat ze wilden dat de Taliban hiervoor verantwoordelijk zou zijn (NPO, p. 39). Naast het feit dat dit geenszins de weinig doortastende houding van de Taliban zou kunnen verklaren, is deze bewering volstrekt onlogisch gezien uw vader en bij uitbreiding zijn familie, immers al een vijandschap met hen had. Binnen de context van een tribale samenleving, zoals die in Afghanistan, waar eer en wraak bovendien een belangrijke plaats innemen, valt deze verklaring moeilijk te begrijpen. Dat uw neven dit zomaar uit handen zouden geven, zonder zich persoonlijk in het conflict te bemoeien is dan ook weinig waarschijnlijk. Uit objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, en die aan uw dossier zijn toegevoegd, zijn de gevolgen van bloedwraak in Afghanistan ernstig te noemen en zijn de gevolgen niet te overzien, indien er niet tot een overeenkomst gekomen wordt, zoals in hier het geval was (NPO, p. 37 en p. 38). Als bloedwraak gericht is tegen een mannelijke volwassene, zijn alle mannelijke familieleden mogelijke doelwitten. In het licht van deze informatie is uw verklaring dat B. (...) nog 2.5 maand in het dorp kon wonen en zelfs nog de opdracht kreeg van de Taliban om u aan hen uit te leveren, weinig waarschijnlijk te noemen. Ook uw verklaring dat nadat uw broer was vertrokken, uw vader problemen hebben gekend, kan in deze context niet worden aangenomen. Deze weinig aannemelijke nasleep ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag in ernstige mate.

Ter zijde dient nog te worden opgemerkt dat u over B. (...) niets heeft vermeld bij DVZ, ook al was u heel goed op de hoogte van zijn vertrek, op dat moment (Vragenlijst, vraag 3.5 en NPO, p. 4) wat het vermoeden verder bevestigt, dat de gebeurtenissen niet hebben plaatsgevonden zoals u ze verklaarde.

In de kantlijn kan er nog worden aangestipt dat uw vader uw reis onaannemelijk snel kon organiseren. U vertrok nog dezelfde dag dat de brief van de Taliban werd bezorgd. Gezien uw onvrijwillig vertrek uit Afghanistan, en het contact dat u nog heeft met uw vader en uw broer, is het zeer vreemd te noemen dat u geen weet heeft van wat er met de sportclub is gebeurd na uw vertrek en dat u er ook niet naar gevraagd heeft (NPO, p. 30). Dit gebrek aan interesse, in de plek waar uw problemen hun oorsprong vonden, is een verdere indicatie dat de gebeurtenissen niet hebben plaatsgevonden zoals u ze verklaart, en doet vermoeden dat uw vertrek eerder georganiseerd was dan halsoverkop zoals u verklaarde.

Over de documenten die u neerlegt dient te worden opgemerkt dat zij niet het vermogen hebben om bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Documenten moeten vergezeld zijn van geloofwaardige verklaringen wat in casu niet het geval is. Bovendien dient te worden gesteld dat zij uit voor handen zijnde achtergrondinformatie blijkt dat corruptie sterk aanwezig is in uw land, en dat valse documenten gemakkelijk tegen betaling te verkrijgen zijn. De brief van de stamoudsten die voorlegt, heeft u zelf niet gelezen. Het gebrek aan interesse in een brief die over de bemiddelingen in uw levensbedreigende problemen gaat, doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Ook de dreigbrief van de Taliban die uw vader ontving, kan niet overtuigen. Uit achtergrondinformatie blijkt dat dergelijke brieven gemakkelijk kunnen worden nagemaakt tegen betaling. Over uw taskara kan opgemerkt worden dat deze louter persoonsgegevens bevat, die hier niet ter discussie staan. Ook de foto's en inschrijfbewijzen van uw werk, zeggen louter iets over uw job, maar niet over de vervolgingsfeiten waaraan u verklaarde te zijn blootgesteld.

Met de correcties op het persoonlijk onderhoud die u doorstuurde (dd. 27/05/2021) werd rekening gehouden, ze vermogen echter niets aan de bovenstaande vaststellingen te wijzigen.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat ten aanzien van u noch een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u uw vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt.

Het CGVS is er zich van bewust dat uw persoonlijk onderhoud op 17/05/2021 plaatsvond, voordat de taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft, en erkent dat er met de machtsovername een nieuwe situatie in uw land van herkomst is ontstaan. Er moet worden benadrukt dat, indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat uw individuele situatie dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, er redelijkerwijze van u kan verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Er moet echter worden vastgesteld dat u sinds de machtsovername geen enkel concreet element heeft meegedeeld. Het CGVS heeft tevens onderzocht of er, na onderzoek van de nieuwe situatie in Afghanistan en op basis van het geheel van de elementen en de vaststellingen in uw dossier, indicaties zijn van elementen die een impact zouden hebben op uw persoonlijke situatie, maar kwam tot de vaststelling dat er geen zulke indicaties in uw hoofde aanwezig zijn. Mocht dit toch het geval zijn geweest en zouden er dergelijke indicatie zijn geweest, dan zou een nieuw persoonlijk onderhoud georganiseerd zijn. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt echter dat het CGVS een duidelijk zicht heeft op alle relevante aspecten in het licht van de machtsovername en uw persoonlijke situatie en profiel en dat er geen indicaties zijn dat in uw geval een bijkomend persoonlijk onderhoud noodzakelijk moet worden geacht.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reële risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheids_situatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de

beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Kapisa in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Kapisa een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kapisa. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi

/ Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van

de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het

risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrees. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In wat zich aandient als een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 2, § 2, en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van “de samenwerkingsplicht”, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Verzoeker werd eenmaal gehoord op 17 mei 2021, dit is voor de machtsovername van de taliban. Nadien werd verzoeker niet meer uitgenodigd om eventueel nieuwe elementen of de gewijzigde situatie in Afghanistan te bespreken.

5.1 Samenwerkingsplicht

De onderzoeksinstanties (het CGVS) hebben de plicht om mee te werken aan de vaststelling van de feiten waarop het verzoek om internationale bescherming is gebaseerd.¹

De Europese kwalificatierichtlijn introduceert het principe van de gedeelde bewijslast als volgt: “(...) (eigen onderlijning)”.

Vluchtelingenwerk Vlaanderen heeft in een recent rapport nog eens benadrukt wat de samenwerkingsplicht inhoudt²:

“(…)”⁶

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde in haar arrest van 31 maart 2022 op een gelijkaardige manier. De RVV stelde dat “(...)”⁷

Het bovenstaande is eveneens van toepassing op het dossier van verzoeker. Hij werd maar eenmaal gehoord en werd niet opnieuw uitgenodigd voor een bijkomend gehoor na de machtsovername door de Taliban. Verzoeker heeft dus niet de mogelijkheid gekregen om hierop in te gaan.

5.2 De socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan

De nood aan subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, b) Vw dient te worden onderzocht. Deze grond biedt bescherming wanneer men bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade veroorzaakt door “foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing”.

Volgens vaste Europese rechtspraak (HvJ, C-465/07, 17 februari 2009 en HvJ, C-542/13, 18 december 2014) kan subsidiaire bescherming op deze basis verleend worden als de gevolgen van de socio-economische en humanitaire situatie in het land van herkomst, die door het gedrag van derden veroorzaakt is, specifiek voor de betrokkene zodanig ernstig zijn dat deze er in een onmenselijke situatie in de zin van artikel 3 EVRM zou terechtkomen.⁸

Bij de beoordeling van deze vorm van subsidiaire bescherming is een onderzoek vereist naar:

- *de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan;*
- *de eigen specifieke socio-economische situatie van de verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan: de verzoeker moet aantonen dat hij omwille van de eigen specifieke socio-economische situatie bij terugkeer slachtoffer zal worden van onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn élémentaire levensbehoeften zou kunnen voorzien.*

Het arrest van 31 maart 2022 stelt de Raad dat, na een uitvoerige bespreking van de aangebrachte landeninformatie, in tegenstelling tot de beperkte analyse van het CGVS, niet kan uitgesloten worden dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend te wijten is aan gedragingen van de Taliban. Er zijn indicaties van gedragingen van de Taliban die een ontwrichtend effect kunnen hebben op de reeds precaire socio-economische omstandigheden.

Vluchtelingenwerk Vlaanderen verwijst hier naar de zaak ‘Sufi en Eimi t. het Verenigd Koninkrijk’ en de zaak ‘S.H.H. t. het Verenigd Koninkrijk’, waarbij ze aanhaalt dat de RvV bovenvermeld besluit maakt deels op basis van de zaak S.H.H. t. het Verenigd Koninkrijk waarin duidelijk wordt opgelijst waarom de toenmalige humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan niet gelijkend was op die in Somalië, waardoor een schending van artikel 3 EVRM toen niet werd vastgesteld.

“(…)”¹⁵

Verder geeft de RvV in haar arrest van 31 maart 2022 aan dat de bestaande rapporten uiterst zorgvuldig moeten worden gelezen, en met de nodige terughoudendheid. Omwille van de veranderde situatie, kunnen verschillende instanties die voordien materiaal publiceerden over de situatie in Afghanistan niet meer naar behoren functioneren of functioneren ze niet meer. Het EASO COI rapport van januari 2022 benadrukt zelf dat het omwille van beperkte onderzoeksmogelijkheden enkel voorlopige bevindingen bevat over de huidige situatie.

Het CGVS blijft echter bij haar standpunt en verwijst naar datzelfde rapport van het EASO COI van januari 2022.

Het lijkt echter niet aannemelijk dat de situatie in Afghanistan op een paar maanden tijd ineens is gestabiliseerd.

Ook de richtlijnen van UNHCR en EUAA staan in schril contrast met de weigeringsbeslissingen van het CGVS. Vluchtelingenwerk Vlaanderen stelt hierover het volgende:

“(…)”¹⁸ (eigen onderlijning).

Verder werd er opnieuw niet grondig onderzocht of verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan het slachtoffer zal worden van onmenselijke of vernederende behandelingen, met name of hij in een situatie van extreme armoede terecht zal komen.

Verzoeker werd hierover immers niet gehoord, het CGVS stelt gewoon dat verzoeker zelf geen informatie hierover heeft neergelegd en daarmee is de kous af. Zijn enigste interview dateert echter van 17 mei 2021. Ondertussen is er heel veel gebeurd in Afghanistan, waaronder die machtsovername door de Taliban, en toch vond het CGVS het niet nodig om verzoeker opnieuw uit te nodigen om hem te horen over deze nieuwe situatie en welke impact dit heeft op hem en zijn familie. (zie supra onder 5.1 Samenwerkingsplicht). Zijn familie heeft het immers nog steeds zeer moeilijk met de aanwezigheid van de taliban en het feit dat de neven van zijn vader nog af en toe langskomen om te vragen waar verzoeker is.

5.3 De veiligheidssituatie in Afghanistan

De nood aan subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, c) Vw dient te worden onderzocht. Deze grond biedt bescherming wanneer men bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

In het arrest van 31 maart 2022 oordeelde de Raad dat er sinds de machtsovername geen sprake meer lijkt te zijn van een uitzonderlijke situatie waar het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Er lijkt namelijk een sterke afname te zijn van het conflict-gerelateerd geweld en het aantal burgerslachtoffers ten gevolge van de terugtrekking van de buitenlandse troepen.¹⁹

Deze veranderingen in de conflictdynamiek zijn echter zeer recent en de situatie in het land blijft onstabiel. Er is geen landeninformatie beschikbaar waaruit kan blijken dat de (veiligheids)situatie in Afghanistan zich in die mate gestabiliseerd heeft dat men momenteel een correcte toekomstgerichte beoordeling kan maken van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) Vw. Ook lijken er regionale verschillen te zijn.²⁰

De RvV concludeerde dus dat het CGVS ook dit onderzoek uitvoeriger en zorgvuldiger moet voeren.

Het CGVS herneemt echter grotendeels haar standpunt en stelt dat er een significante daling is van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. Verder stelt ze dat er geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon.

Opnieuw wenst verzoeker hierbij op te merken dat er heden nog steeds minder gedetailleerde en betrouwbare bronnen informatie verzamelen over de situatie in Afghanistan. De situatie is nog altijd onduidelijk en onstabiel en bijgevolg is het nog te vroeg om met zekerheid te kunnen zeggen dat burgers geen risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon.

Gelet op het bovenstaande is verzoeker van mening dat het CGVS opnieuw het motiverings- en zorgvuldigheidsbeginsel niet respecteert.

5.4 Profiel van verzoeker – verwestering

De situatie in Afghanistan is sinds de machtsovername door de Taliban grondig gewijzigd. De Taliban heeft nu de controle over het gehele land en wordt beschouwd als de 'de-facto regering'. De situatie ter plaatse wijzigt nog steeds van dag tot dag en is nog steeds onstabiel en onduidelijk.

“(…)”²¹

In het arrest van de RvV van 31 maart 2022 werd door de Raad beslist dat het CGVS uitvoeriger moet onderzoeken of verzoeker een risico op vervolging loopt omwille van zijn profiel van terugkeerder.

Het CGVS stelt dat uit de beschikbare landeninformatie niet kan worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven, volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Ze geven wel toe dat personen die terugkeren naar Afghanistan door de Taliban of de maatschappij met argwaan kunnen bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, maar dat dit slechts in uitzonderlijke gevallen kan beschouwd worden als vervolging.

Door het gebrek aan informatie hierover, gaat het CGVS er zomaar vanuit dat indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de Taliban terugkerende Afghanen behandelt, dit wel zou gemeld zijn door een van de beschikbare bronnen.

Ze vergeten hierbij rekening te houden met het feit dat sinds de machtsovername er veel minder beschikbare en betrouwbare bronnen aanwezig zijn. De machtsovername door de Taliban heeft een enorme impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en de mogelijkheid om er degelijk en op een juiste manier verslag uit te brengen.

Het CGVS erkent dit wel en stelt dat er heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is, maar dat er wel vastgesteld wordt dat er nieuwe bronnen zijn verschenen. Over welke nieuwe bronnen het CGVS het dan heeft, is onduidelijk.

Verder stelt het CGVS dat het aan verzoeker zelf toekomt om in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming. Verwerende partij heeft hierbij zelf geen enkele moeite gedaan om verzoeker opnieuw op te roepen om de nieuwe situatie in Afghanistan te bespreken.

Door het enkele feit dat verzoeker zelf na zijn enige interview geen nieuwe informatie hierover heeft bezorgd, gaat het CGVS er dan maar vanuit dat er geen risico is voor verzoeker zonder verzoeker hierover opnieuw te horen en dit verder te onderzoeken.

Verzoeker is sinds begin juni 2020 in België. Hij verblijft al 2 jaar in ons land. Tijdens zijn 2-jarig verblijf in ons land, heeft hij hier een leven opgebouwd. Hij werkt hier en heeft reeds een arbeidscontract (stuk 4). Hij heeft zich onze cultuur eigen gemaakt.

Verzoeker kan zeker beschouwd worden als “verwesterd” en loopt het risico slachtoffer te worden van daden van vervolging op grond van het loutere feit dat hij behoort tot de specifieke sociale groep van jonge verwesterde Afghanen. Ook de RvV heeft in het verleden reeds erkend dat de groep van jonge verwesterde Afghanen een specifieke sociale groep uitmaakt in de zin van artikel 48/3, d) Vw. (RvV 29 april 2020, 235 658).

5.5 Besluit

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

Het CG VS heeft zonder meer de onduidelijkheden, onwetendheden en vaagheden gecatalogeerd onder onwaarheden, zonder hierbij na te gaan of dit wel correct is en zonder zich grondig te informeren. Dat het CG VS de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen.

Het redelijkheidsbeginsel wordt geschonden wanneer men op het zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, kan worden vastgesteld dat het CGVS het motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel schendt."

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden foto's in verband met verzoekers werk samen met leden van de (voormalige) Afgaanse overheid (stuk 3) en een Belgische arbeidsovereenkomst en loonbrief (stuk 4) als nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 9 mei 2023 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarbij zij de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 23 september 2022 voegt en waarin zij refereert aan het rapport "*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*" van EUAA van 4 november 2022, aan de "*Country Guidance: Afghanistan*" van EUAA van januari 2023, aan het rapport "*Afghanistan Security Situation*" van EUAA van augustus 2022, aan de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie*" van 5 mei 2022, aan de "*Afghanistan Country Focus*" van EASO van januari 2022, aan het rapport "*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*" van EUAA van augustus 2022, aan het "*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*" van EASO van augustus 2020 en aan het rapport "*Afghanistan: Targeting of individuals*" van EUAA van augustus 2022.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133*).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "*afdoende*" wijze. Het begrip "*afdoende*" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) hij zijn vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt, omdat (B) hij sinds de machtsovername geen enkel concreet element heeft meegedeeld en het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen tot de vaststelling kwam dat er in zijn hoofde geen indicaties aanwezig zijn van elementen die een impact zouden hebben op zijn persoonlijke situatie, omdat (C) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden

aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, omdat (D) er niet gesteld kan worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en hij evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien en omdat (E) het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2, § 2, en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Afghanistan, te hebben verlaten uit vrees voor de neven van zijn vader, die lid zouden zijn van de taliban en die hem zouden willen doden omdat zij hem van spionage beschuldigen nadat er een *raid* plaatsvond door de Afghaanse veiligheidsdiensten op het huis van de neven van zijn vader. Zij zouden verzoeker van spionage beschuldigen omdat hij in een fitnessclub werkte waar mensen van de Afghaanse overheid kwamen sporten en omdat hij weigerde in te gaan op hun vraag om deel te nemen aan de *jihad*.

Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat hij zijn vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt, nu (i) er getwijfeld kan worden aan zijn verklaring dat de neven van zijn vader bij de taliban waren, (ii) zijn gedwongen en gewelddadige rekrutering, zoals hij deze beschreef, niet kan overtuigen, (iii) aan zijn problemen met de taliban omwille van de vermeende spionage maar weinig geloof gehecht kan worden, (iv) er ernstige kanttekeningen geplaatst kunnen worden bij zijn verklaringen over de nasleep van de gebeurtenissen, (v) hij over B. niets heeft vermeld bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ), (vi) zijn vader zijn reis onaannemelijk snel kon organiseren, (vii) hij geen weet heeft van wat er met de sportclub is gebeurd na zijn vertrek en er ook niet naar gevraagd heeft, (viii) de documenten die hij neerlegt niet het vermogen hebben om deze vaststellingen te wijzigen en (ix) de correcties op het persoonlijk onderhoud die hij doorstuurde niets aan deze vaststellingen vermogen te wijzigen. Dit wordt in deze beslissing als volgt toegelicht:

“Vooreerst kan er getwijfeld worden aan uw verklaring dat de neven van uw vader bij de Taliban waren. De neven van uw vader zouden zeer bekende Taliban zijn in de regio zijn (NPO, p. 11), gelinkt aan de schaduwgouverneur voor Kapisa Qari Belial (NPO, p. 12), iets wat publiek was geweten (NPO, p. 11) want zij rekruteerden in het dorp Meshwani (NPO, p. 13). Het verbaast dan ook dat uw schoonbroer S. S. (...) (DVZ Persoonsgegevens S. S. (...), vraag 18) waarmee u samen aankwam in België (Registratiefiche VIB S. S. (...), p. 2) van deze familieband geen enkele melding maakt, wat men zou kunnen verwachten, gezien hij in een naburig dorp woonde (NPO S. S. (...), p. 6) en u met zijn zus getrouwd bent (NPO, p. 50) en eveneens problemen verklaarde problemen te hebben met de Taliban. Ook uw schoonbroer W. A. (...), die Qari Barial vermeldt als Talibanleider (NPO, p. 10) en eveneens problemen had met de Taliban, maakt geen gewag van familieleden bij de Taliban (NPO W. A. (...), p. 19), ook al waren deze mensen al sinds lang bij de Taliban (NPO, p. 12 en p. 13). Deze vaststellingen doen twijfels rijzen over de familieband die u aanhaalt tussen u en de neven van uw vader.

Uw gedwongen en gewelddadige rekrutering zoals u deze beschreef (NPO, p. 31) kan niet overtuigen. Vooreerst rijst de vraag waarom de Taliban u überhaupt zou vertrouwen om hen te vervoegen. Ze hadden immers problemen met u omdat er overheidsmensen naar uw fitnessclub kwamen (NPO, p. 31). Bovendien leefden deze lokale Taliban al jaren in onmin met uw vader (NPO, p. 12) hun relatie was slecht

(NPO, pp. 13-14) en bovendien was uw vader tegen de Taliban (NPO, p. 13). Ook u sprak nooit met de neven (NPO, p. 14) Niet alleen lijkt het dan ook weinig waarschijnlijk dat ze iemand met uw profiel zouden opnemen in hun ranken, ook kan het niet overtuigen dat ze dermate veel moeite zouden doen. Verder valt deze gedwongen rekrutering niet te rijmen met de context in uw dorp zoals u die schetste: in een regio volledig onder de controle van de Taliban (NPO, p. 43) met mullahs die pro-Taliban waren en voortdurend preekten in de madrassa (NPO, pp. 23-24) en de Taliban die alsmaar op de jongeren in het dorp inspraken om zich aan te sluiten (NPO, p. 13) en waarin ze ook goed slaagde, want een heel aantal liet zich volgens uw verklaringen overtuigen (NPO, p. 24). Uit achtergrondinformatie waarover het CGVS beschikt, blijkt verder dat de Taliban voor hun rekrutering beroep doet op familiale en clanloyaliteit, tribale banden en persoonlijke vriendschappen. Er wordt daarbij beroep gedaan op familiale en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals u uw rekrutering beschreef, slechts zelden voor. Hoewel er gevallen van gedwongen rekrutering bekend zijn, is er geen objectieve informatie te vinden dat dit een structureel systeem betreft maar eerder contextueel, wanneer er zich lokaal een plotse nood voordoet, en door de band heen in overleg met lokale vertegenwoordigers en beperkt in de tijd. Deze elementen vinden we in uw verklaringen niet terug. Daarnaast zoekt de Taliban vooral naar specifieke profielen met militaire ervaring, wat evenmin bij u het geval is. Ten slotte rijst de vraag waarom de Taliban niet al veel eerder u vroeg om hen te vervoegen (NPO, p. 48). Bovenstaande vaststellingen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag. In het licht van de voorgaande informatie, kan uw gedwongen rekrutering bij de Taliban dan ook niet overtuigen.

Ook aan uw problemen met de Taliban omwille van de vermeende spionage kan maar weinig geloof gehecht worden. Vooreerst kan u niet afdoende verklaren waarom de Taliban net u zou beschuldigen van spionage. U zegt tijdens het onderhoud zelf dat de Taliban geen bewijzen had dat u informatie zou hebben doorgegeven, dat het louter een vermoeden was omdat u weigerde u aan te sluiten bij hen (NPO, p. 39). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat er 120 tot 140 mensen lid waren van de club (Correcties op de notities), maar dat niemand anders van het dorp werd beschuldigd van spionage behalve u (NPO, p. 49), ondanks het feit dat er nog dorpelingen traiden in de club (NPO, p. 43). Nergens in uw verklaringen vinden we ook elementen dat de eigenaar van uw fitnessclub problemen ondervond met de Taliban. De beschuldiging van de Taliban lijkt dan ook erg vergezocht, wat afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw problemen.

Ten slotte kunnen ernstige kanttekeningen geplaatst worden bij uw verklaringen over de nasleep van de gebeurtenissen. Vooreerst is het zeer vreemd dat de Taliban het naliet u persoonlijk op te pakken en te ondervragen, maar een beroep deden op de mullah van uw dorp om u een brief te bezorgen om u te ontbieden op hun hoofdkwartier (NPO, pp. 38-39). Dat de Taliban op zo'n weinig doortastende manier zou te werk gaan terwijl ze u verdachten van spionage – waar de Taliban zoals uit de toegevoegde informatie blijkt zeer zwaar aan tillen – en de dood van twee van hun leden is niet aannemelijk. Toen u met deze weinig logische gang van zaken werd geconfronteerd, verklaarde u dat de neven geen persoonlijke vijandschap met u wilden, maar dat ze wilden dat de Taliban hiervoor verantwoordelijk zou zijn (NPO, p. 39). Naast het feit dat dit geenszins de weinig doortastende houding van de Taliban zou kunnen verklaren, is deze bewering volstrekt onlogisch gezien uw vader en bij uitbreiding zijn familie, immers al een vijandschap met hen had. Binnen de context van een tribale samenleving, zoals die in Afghanistan, waar eer en wraak bovendien een belangrijke plaats innemen, valt deze verklaring moeilijk te begrijpen. Dat uw neven dit zomaar uit handen zouden geven, zonder zich persoonlijk in het conflict te bemoeien is dan ook weinig waarschijnlijk. Uit objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, en die aan uw dossier zijn toegevoegd, zijn de gevolgen van bloedwraak in Afghanistan ernstig te noemen en zijn de gevolgen niet te overzien, indien er niet tot een overeenkomst gekomen wordt, zoals in hier het geval was (NPO, p. 37 en p. 38). Als bloedwraak gericht is tegen een mannelijke volwassene, zijn alle mannelijke familieleden mogelijke doelwitten. In het licht van deze informatie is uw verklaring dat B. (...) nog 2.5 maand in het dorp kon wonen en zelfs nog de opdracht kreeg van de Taliban om u aan hen uit te leveren, weinig waarschijnlijk te noemen. Ook uw verklaring dat nadat uw broer was vertrokken, uw vader problemen hebben gekend, kan in deze context niet worden aangenomen. Deze weinig aannemelijke nasleep ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag in ernstige mate.

Ter zijde dient nog te worden opgemerkt dat u over B. (...) niets heeft vermeld bij DVZ, ook al was u heel goed op de hoogte van zijn vertrek, op dat moment (Vragenlijst, vraag 3.5 en NPO, p. 4) wat het vermoeden verder bevestigt, dat de gebeurtenissen niet hebben plaatsgevonden zoals u ze verklaarde. In de kantlijn kan er nog worden aangestipt dat uw vader uw reis onaannemelijk snel kon organiseren. U vertrok nog dezelfde dag dat de brief van de Taliban werd bezorgd. Gezien uw onvrijwillig vertrek uit Afghanistan, en het contact dat u nog heeft met uw vader en uw broer, is het zeer vreemd te noemen dat u geen weet heeft van wat er met de sportclub is gebeurd na uw vertrek en dat u er ook niet naar gevraagd heeft (NPO, p. 30). Dit gebrek aan interesse, in de plek waar uw problemen hun oorsprong vonden, is een verdere indicatie dat de gebeurtenissen niet hebben plaatsgevonden zoals u ze verklaart, en doet vermoeden dat uw vertrek eerder georganiseerd was dan halsoverkop zoals u verklaarde.

Over de documenten die u neerlegt dient te worden opgemerkt dat zij niet het vermogen hebben om bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Documenten moeten vergezeld zijn van geloofwaardige verklaringen wat in casu niet het geval is. Bovendien dient te worden gesteld dat zij uit voor handen zijnde achtergrondinformatie blijkt dat corruptie sterk aanwezig is in uw land, en dat valse documenten gemakkelijk tegen betaling te verkrijgen zijn. De brief van de stamoudsten die voorlegt, heeft u zelf niet gelezen. Het gebrek aan interesse in een brief die over de bemiddelingen in uw levensbedreigende problemen gaat, doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Ook de dreigbrief van de Taliban die uw vader ontving, kan niet overtuigen. Uit achtergrondinformatie blijkt dat dergelijke brieven gemakkelijk kunnen worden nagemaakt tegen betaling. Over uw taskara kan opgemerkt worden dat deze louter persoonsgegevens bevat, die hier niet ter discussie staan. Ook de foto's en inschrijfbewijzen van uw werk, zeggen louter iets over uw job, maar niet over de vervolgingsfeiten waaraan u verklaarde te zijn blootgesteld.

Met de correcties op het persoonlijk onderhoud die u doorstuurde (dd. 27/05/2021) werd rekening gehouden, ze vermogen echter niets aan de bovenstaande vaststellingen te wijzigen.

(...)

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u uw vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt."

Verzoeker slaagt er niet in de voorgaande motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten of te weerleggen. Door in het middel te stellen dat hij bij zijn asielrelaas blijft, komt hij niet verder dan het volharden in zijn eerdere verklaringen. Een dergelijk betoog kan bezwaarlijk worden beschouwd als een dienstige poging om de voormelde motieven uit de bestreden beslissing te ontcrachten of te weerleggen.

De Raad voegt aan deze motieven nog toe dat het door verzoeker neergelegde visitekaartje en de reclamefolder van S. Gym (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 5, map met 'documenten'), die hierboven niet werden besproken, louter betrekking hebben op verzoekers werk, dat *in casu* niet wordt betwist, doch de door verzoeker aangehaalde problemen of vrees niet kunnen bevestigen of aantonen.

Wat betreft de fotokopieën van foto's van verzoeker (met andere personen), van een document en de *screenshots* van een (vermoedelijk) bericht op *facebook* en van twee profielen op *facebook* die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt (stukkenbundel verzoeker, stuk 3), merkt de Raad vooreerst op dat verzoeker geen verdere uitleg geeft in het verzoekschrift over wat hij hiermee wil aantonen. Hij stelt in het verzoekschrift louter in het algemeen dat hij nog extra stukken neerlegt om zijn problemen te staven. Ook in de inventaris van zijn verzoekschrift geeft verzoeker louter aan dat het foto's van zijn werk samen met overheidsleden betreffen. Het komt de Raad niet toe om te speculeren over wat verzoeker hiermee betracht aan te tonen. Bovendien betreft het slechts fotokopieën en kan aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën slechts een beperkte bewijswaarde worden verleend (*cf.* RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). De fotokopieën van foto's van verzoeker (met andere personen) bevatten voorts geen objectieve aanwijzingen met betrekking tot de plaats of het tijdstip waarop zij werden genomen, noch kan hieruit worden afgeleid in welke omstandigheden of naar aanleiding van welke gebeurtenis zij werden genomen. Zij bieden bovendien alleen al door mogelijke enscenering van locatie en omstandigheden geen enkele garantie wat betreft de authenticiteit van wat wordt afgebeeld. De fotokopieën van het document en de *screenshots* van een (vermoedelijk) bericht op *facebook* en van twee profielen op *facebook* zijn niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling in de taal van de rechtspleging zoals voorgeschreven door artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zodat de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud ervan. Deze stukken kunnen derhalve niet in overweging worden genomen.

De Belgische arbeidsovereenkomst en loonbrief die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt (stukkenbundel verzoeker, stuk 4) hebben betrekking op zijn tewerkstelling in België en staven de door hem voorgehouden problemen in Afghanistan niet.

Gelet op het voorgaande besluit de Raad dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de neven van zijn vader, die lid zouden zijn van de taliban, zou worden gedood omdat zij hem van spionage beschuldigen.

Verzoeker verwijst verder onder meer naar het arrest met nr. 270 813 van de Raad van 31 maart 2022 en betoogt dat hij maar eenmaal werd gehoord en niet opnieuw werd uitgenodigd voor een bijkomend gehoor na de machtsovername door de taliban. De Raad wijst er vooreerst op dat de beoordeling van de nood aan internationale bescherming zich niet kan beperken tot een loutere evaluatie van elementen en feiten uit het verleden, maar tevens een toekomstgerichte beoordeling vereist van het risico op vervolging of

ernstige schade in het licht van actuele landeninformatie en de individuele omstandigheden van de verzoeker. Verzoeker moet in navolging van de fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan waarbij de taliban heden functioneren als een “*de facto*”-regering de mogelijkheid krijgen om op passende wijze, in het licht van deze ingrijpende gebeurtenissen, relevante elementen aan te brengen, zodat de adjunct-commissaris een beoordeling kan maken van zijn eventuele nood aan internationale bescherming. De Raad stelt evenwel vast dat de adjunct-commissaris *in casu* terecht als volgt heeft geoordeeld:

“Het CGVS is er zich van bewust dat uw persoonlijk onderhoud op 17/05/2021 plaatsvond, voordat de taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft, en erkent dat er met de machtsovername een nieuwe situatie in uw land van herkomst is ontstaan. Er moet worden benadrukt dat, indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat uw individuele situatie dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, er redelijkerwijze van u kan verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Er moet echter worden vastgesteld dat u sinds de machtsovername geen enkel concreet element heeft meegedeeld. Het CGVS heeft tevens onderzocht of er, na onderzoek van de nieuwe situatie in Afghanistan en op basis van het geheel van de elementen en de vaststellingen in uw dossier, indicaties zijn van elementen die een impact zouden hebben op uw persoonlijke situatie, maar kwam tot de vaststelling dat er geen zulke indicaties in uw hoofde aanwezig zijn. Mocht dit toch het geval zijn geweest en zouden er dergelijke indicatie zijn geweest, dan zou een nieuw persoonlijk onderhoud georganiseerd zijn. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt echter dat het CGVS een duidelijk zicht heeft op alle relevante aspecten in het licht van de machtsovername en uw persoonlijke situatie en profiel en dat er geen indicaties zijn dat in uw geval een bijkomend persoonlijk onderhoud noodzakelijk moet worden geacht.”

Verzoeker brengt geen concrete elementen aan die hier een ander licht op werpen en toont bijgevolg geen schending aan van de samenwerkingsplicht. Bovendien kon verzoeker, gezien de devolutieve werking van huidig beroep, in zijn verzoekschrift bijkomende verklaringen afleggen en via een aanvullende nota, ten laatste ter terechtzitting, nieuwe elementen voorleggen. Dat zijn familie het nog steeds zeer moeilijk heeft met de aanwezigheid van de taliban en dat de neven van zijn vader nog af en toe langskomen om te vragen waar hij is, zoals hij in zijn verzoekschrift stelt, zijn loutere beweringen (*post factum*) die niet *in concreto* worden gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die bovendien geen ander licht werpen op de bovenstaande conclusie dat hij niet aannemelijk maakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de neven van zijn vader, die lid zouden zijn van de taliban, zou worden gedood omdat zij hem van spionage beschuldigen. Ten overvloede brengt de Raad nog in herinnering dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Verzoeker toont bovendien niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest met nr. 270 813 van de Raad kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele situatie in Afghanistan.

Verder betoogt verzoeker in zijn verzoekschrift dat hij zeker als verwesterd beschouwd kan worden en het risico loopt om het slachtoffer te worden van daden van vervolging op grond van het loutere feit dat hij behoort tot de specifieke sociale groep van jonge verwesterde Afghanen.

Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan wat dit betreft de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afgaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO, *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft de *de facto* regering opnieuw het ‘*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*’ (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: MPVPV) opgericht (EASO, *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de facto* talibanregering, evenals de provinciale *de facto* regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022,

p. 29-31, en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 41 ev.). In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA, “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de facto* ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de facto* ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152: Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, 15 juni 2022, in EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “*zina*”– d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de *online* activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban’s impact on the population*, juni 2022, p. 23-24, waarnaar wordt verwezen in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban’s impact on the population*, juni 2022, p. 23).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 december 2021, in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van *Pashtou*-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die wordt beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan mist. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale *Pashtou*-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (*ibid.*, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat

terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (*ibid.*, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA, "*Guidance Note*" van april 2022, waarin wordt verwezen naar de COI query "*Afghan nationals perceived as 'Westernised'*" van EASO van 2 september 2020, met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen "*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die "*verwesterd*" zijn of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, "*Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*", par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid '*to play the game*'. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort. Voor personen die worden beticht van "*zina*" kan evenwel worden aangenomen dat zij in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, "*Country Guidance: Afghanistan*", januari 2023, p. 21 en 72-79).

Verzoeker is een meerderjarige man van 31 jaar oud die ongeveer tot zijn 27 jaar in Afghanistan heeft verbleven en er dus zijn vormende jaren heeft doorgebracht. Verder blijkt uit zijn verklaringen dat verzoeker in Afghanistan tot de 7de graad naar school is gegaan (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 21). Hij verklaarde ook dat hij contact heeft met dorpelingen en familie in Afghanistan (*ibid.*, p. 16 en 20), waardoor kan worden aangenomen dat hij nog steeds beschikt over een netwerk in Afghanistan. Uit de elementen waarop de Raad acht kan slaan, blijkt verder dat verzoeker zich nog bedient van een tolk *Pashtou*. Verzoeker moet dan ook redelijkerwijze in staat worden geacht op de hoogte te zijn of zich op de hoogte te stellen van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan en deze in acht te nemen.

Uit de loutere omstandigheid dat verzoeker inmiddels drie jaar in België verblijft, kan verder niet worden afgeleid dat hij hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. Verzoeker beweert weliswaar dat hij hier een leven heeft opgebouwd en zich onze cultuur heeft eigen gemaakt, doch laat na dit summiere betoog enigszins te concretiseren, laat staan dat hij deze loutere beweringen op enige wijze onderbouwt. Dit betoog mist dan ook de nodige concretisering, uitwerking en staving in het verzoekschrift om enige daadwerkelijke of gepercipieerde verwestering aan te tonen.

Verzoeker voert eveneens aan dat hij in België werkt en dat hij reeds een arbeidsovereenkomst heeft. Bij zijn verzoekschrift voegt hij deze arbeidsovereenkomst en tevens een loonbrief (stukkenbundel verzoeker, stuk 4). Deze stukken tonen niet aan dat verzoeker dermate is verwesterd dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, dan wel dat hij als dusdanig zal worden gepercipieerd. De arbeidsovereenkomst (van bepaalde duur) geeft enkel aan dat verzoeker de verbintenis is aangegaan om in België te werken. De loonbrief toont aan dat verzoeker in België heeft gewerkt en dat hij hiervoor een loon heeft ontvangen. Deze stukken tonen echter geenszins een daadwerkelijke verwestering aan, *i.e.* een internaliseren van westerse waarden en normen, noch kunnen deze elementen op afdoende wijze een toegeschreven verwestering aannemelijk maken.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift citeert uit algemene landeninformatie over het regime van de taliban, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat verzoeker niet concreet aantoonde dat hij in de actuele stand van zaken in geval van terugkeer naar zijn provincie Kapisa, als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, werpt verzoeker hier geen ander licht op.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kan echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld. Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging. Uit zijn verklaringen blijkt verder niet dat zijn familie problemen heeft gekend omwille van zijn vertrek uit Afghanistan of zijn verblijf in Europa.

Voorts maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban. Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van problemen met de taliban, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift tevens een kritiek op de gehanteerde landeninformatie. De Raad is zich ervan bewust dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als

gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker doet hierover niet anders denken.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nogmaals verwijst naar het arrest met nr. 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad en tevens verwijst naar het arrest met nr. 235 658 van 29 april 2020 van de Raad, wijst de Raad er opnieuw op dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de vernoemde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele situatie in Afghanistan.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker, die in Afghanistan zijn vormende jaren heeft gehad, er nog over een netwerk beschikt en nog maar drie jaar in België is, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.4.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij niet aannemelijk maakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de neven van zijn vader, die lid zouden zijn van de taliban, zou worden gedood omdat zij hem van spionage beschuldigen en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip "*ernstige schade*" in dit artikel heeft betrekking "*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, pt. 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijck of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan blijken in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren

er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Waar verzoeker opnieuw betoogt dat zijn situatie niet grondig werd onderzocht nu hij immers niet meer werd gehoord na de machtsovername door de taliban, kan worden verwezen naar wat daarover *supra*, onder punt 2.3.3., reeds werd geoordeeld.

Dat zijn familie het nog steeds zeer moeilijk heeft met de aanwezigheid van de taliban en het feit dat de neven van zijn vader nog af en toe langskomen om te vragen waar verzoeker is, is, zoals reeds geoordeeld onder punt 2.3.3., een loutere bewering (*post factum*) die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Bovendien toont verzoeker hiermee nog niet aan dat hij "*als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren*" bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Verzoeker kan voorts niet worden bijgetreden waar hij in zijn verzoekschrift laat gelden dat de situatie in Afghanistan vergelijkbaar is met de situatie in Somalië in 2011 en voorhoudt dat de elementen waarop het EHRM in het arrest "*Sufi en Elmi*" zijn vaststelling van een algemene situatie van schending van artikel 3 van het EVRM heeft gebaseerd ook thans in Afghanistan aanwezig zijn. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest "*Sufi en Elmi*", is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een *de facto* regering aanwezig, met *de facto* ministers en *de facto* functionarissen (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de *sharia* hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals *al-Shabaab* in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in "*Sufi en Elmi*". Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de *sharia* wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest "*Sufi en Elmi*" werd besproken, is dat *al-Shabaab* internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Humanitaire bijstand is, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot een hongercatastrofe. Bovendien hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

De Raad wijst er opnieuw op dat de kritiek die verzoeker in zijn verzoekschrift uitoefent op de gebruikte landeninformatie niet volstaat. Zoals hierboven reeds gesteld, is de Raad zich ervan bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen, maar oordeelt hij dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift andermaal verwijst naar het arrest met nr. 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad, kan worden herhaald dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.4.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door verwerende partij bijgebrachte landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het NRF maakt voornamelijk gebruik van *guerrilla*-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de

sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA, "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's-aanvallen en 'unexploded ordnance', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekent zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers" en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA, "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (EUAA, "COI Query Afghanistan", november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA, "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de "Country Guidance Afghanistan" van EUAA van januari 2023.

Verzoeker brengt geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie (zoals aangebracht door verwerende partij bij haar op 9 mei 2023 neergelegde aanvullende nota).

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Kapisa. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Het voorgaande stemt overeen met de "Country Guidance Afghanistan" van EUAA van januari 2023.

Er dient echter te worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

De Raad herhaalt dat de kritiek van verzoeker op de gebruikte landeninformatie niet volstaat. Zoals hierboven reeds werd gesteld, is de Raad zich ervan bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen, maar oordeelt hij dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift opnieuw verwijst naar het arrest met nr. 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad, brengt de Raad nogmaals in herinnering dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. X; RvS 16 juli 2010, nr. X (c); RvS 18 december 2008, nr. X (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er thans voldoende informatie voorligt over de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan.

2.3.4.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Waar verzoeker in meest ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juni tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN